

Arrest

nr. 333 884 van 6 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92 / 6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 20 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 9 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 297 244 van 20 november 2023.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2023 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 9 november 2023 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ Zaventem op 09.11.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: N. S.

voornaam: C. D.

geboortedatum: xx.xx.1999

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene werd betrapt op feiten van zwartwerk, betrokkene bezit hiervoor geen arbeidskaart of single permit. PV zwartwerk wordt later door de RSZ Vlaams-Brabant opgesteld.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 11.07.2017 weigerde het CGVS betrokkene het statuut subsidiaire bescherming toe te kennen. Op 12.07.2017 werd hieropvolgend een bijlage 13quinquies betekend. Dit werd op 13.11.2017 bevestigd door de RvV.

Op 09.10.2019 diende betrokkene aanvraag tot machtiging tot verblijf (9bis) in. Op 06.01.2020 werd aan betrokkene een 'niet in aanmerkingname' betekend wat betreft de aanvraag 9bis.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst omdat hij homoseksueel zou zijn. Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De RvV en CGVS oordeelden dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sinds 2020 op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, nadat betrokkene een 'niet in aanmerkingname' betekend gekregen heeft wat betreft zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.11.2017 dat hem betekend werd op 24.11.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sinds 2020 op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, nadat betrokkene een 'niet in aanmerkingname' betekend gekregen heeft wat betreft zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.11.2017 dat hem betekend werd op 24.11.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar land van herkomst omdat hij homoseksueel zou zijn. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 01.09.2016. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sinds 2020 op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, nadat betrokkene een 'niet in aanmerkingname' betekend gekregen heeft wat betreft zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.11.2017 dat hem betekend werd op 24.11.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, F. V., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van Zaventem
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem
de betrokkene, N. S., C. D., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 09.11.2023
(...)"*

Uit de bewoordingen van de bestreden bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het onderhavige beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 9 november 2023, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

4. Onderzoek van het beroep inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

4.1. Blijkens de aanhef van het eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht ("*l'erreur manifeste d'appréciation*") als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 74/13 en 74/14, §3, 1°, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel blijkt dat de verzoeker tevens de schending aanvoert van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"En ce que ;

Attendu que dans son arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit d'être entendu « fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50).

Que l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1. de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, lequel dispose que « Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ». Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi précitée du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

Que dans un arrêt, rendu le 11 décembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que « la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. [...] Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59).

Que le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34).

Que ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a

pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 36, 37 et 59) » (dans le même sens, C.E., 24 février 2015, n° 230.293). Partant, eu égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier (dans le même sens : C.E., 19 février 2015, n° 230.257).

Qu'en l'occurrence, il ne ressort nullement du dossier administratif que la partie adverse aurait invité le requérant à faire valoir, avant la prise de la décision entreprise, des éléments relatifs à sa situation personnelle.

Que le requérant n'a jamais complété un quelconque formulaire. Juste deux questions lui ont été posées en même temps qu'il était interrogé sur le travail illégal. Il lui a juste été demandé s'il était malade ou s'il avait de la famille en Belgique.

Que si la partie adverse avait respecté le principe « audi alteram partem » et le devoir de soin et minutie, ou à tout le moins garanti un effet utile à ces principes, elle aurait été informée des craintes du requérant en cas de retour dans son pays d'origine et des éléments de sa vie privée et familiale.

Qu'il a été jugé que « la circonstance que le requérant a été entendu par les services de police, lors de son contrôle, ne peut suffire à énerver ce constat dans la mesure où le rapport administratif résultant de ce contrôle ne peut nullement être assimilé à une procédure ayant respecté le droit d'être entendu, en ce qu'il ne ressort pas dudit document que le requérant a été informé de l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer un ordre de quitter le territoire et qu'il a pu valablement faire valoir ses observations à cet égard. En effet, il ne ressort nullement des mentions figurant dans le document susmentionné que le requérant a été interrogé sur les éléments relatifs à sa vie privée et familiale dans la mesure où ledit document a été rédigé suite à l'interpellation du requérant dans le cadre d'un contrôle suite aux « renseignements de la part de la Commune de Frameries ».

Que la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des éléments pouvant constituer un risque de violation des articles 3 et 8 de la CEDH.

Que les éléments sus évoqués suffisent à considérer que la partie adverse avait connaissance d'indications devant la conduire à s'interroger quant à l'existence éventuelle d'une violation des articles 3 et 8 de la CEDH et sur la nécessité d'un examen du respect de ladite disposition.

Que la motivation réalisée dans le corps de l'acte attaqué ne reflète pas un examen réel de la demande ayant apprécié l'ensemble des éléments de la cause et, plus particulièrement, les conséquences sur les craintes du requérant en cas de retour dans son pays d'origine.

Que la partie adverse ne pouvait ignorer, en effet, qu'il existait des risques que la prise de l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, à savoir, les articles 3 et 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation au regard desdites dispositions et, le cas échéant, de réaliser la balance des intérêts en présence, ce qui ne ressort nullement de la motivation de l'acte attaqué.

Que la partie adverse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre l'acte attaqué, et que la violation invoquée des articles 3 et 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à cet égard.

Attendu que la réalité de la vie familiale et privée du requérant en Belgique n'est pas contestable.

Que l'article 74/13 prévoit que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Qu'il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se

trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs ne soient également pris en compte, en manière telle que la partie adverse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Que pourtant, la motivation de l'acte attaqué ne laisse pas apparaître que le ministre ou son délégué ont tenu compte de la vie de famille du requérant et que la partie adverse ne tient aucunement compte des éléments propres à sa situation, la vie de famille qu'il mène en Belgique, notamment avec ses amis et ses connaissances.

Qu'il incombait à la partie adverse de tenir compte de l'ensemble des circonstances de fait de la situation du requérant avant de prendre une mesure d'éloignement à son encontre.

Que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance et, partant, que l'acte viole l'article 8 de la CEDH.

Qu'il ne ressort nullement du dossier administratif, ni de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse a eu le souci de prendre en considération ces éléments, dont elle avait pourtant parfaitement connaissance. Qu'en s'abstenant ainsi de prendre en compte « la vie familiale » du requérant, ainsi que prévu par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse a violé son obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, au regard de la disposition précitée.

Que le respect des relations sociales, affectives et familiales nouées par le requérant en Belgique depuis plus de 7 ans est ainsi couvert par la protection conférée par l'article 8 et que la partie adverse ne souffle mot de la vie privée et familiale du requérant, alors qu'elle est sensée motiver sa décision en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

Que la partie adverse reste totalement en défaut d'établir que l'ingérence que constitue la décision litigieuse dans la vie privée et familiale du requérant est nécessaire et proportionnée à un des buts visés à l'article 8§2 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales alors qu'il lui incombait de faire apparaître dans la motivation de sa décision qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte au droit au respect de sa vie privée et familiale, ce qu'elle ne fait nullement.

Qu'en ne motivant pas sa décision en référence à la vie privée et familiale que mène le requérant en Belgique, la décision litigieuse contrevient manifestement à l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Quant au moyen fondé sur la violation de l'article de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

L'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. » Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante : voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218).

La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; adde Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 66).

Que la partie adverse n'a pas valablement examiné la situation du requérant au, regard d'une possible violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme en cas de retour dans son pays d'origine.

Qu'en l'espèce, le requérant a subi et craint de subir en cas de retour dans son pays d'origine des persécutions.

Que le moyen invoquant la violation de l'article 3 de la CEDH est sérieux.

S'agissant du risque de fuite

Attendu que la partie adverse a pris un ordre de quitter le territoire avec maintien au motif qu'il existerait un risque de fuite.

Que dans son arrêt n° 259 855 du 31 août 2021, le conseil de céans a décidé que « la marge d'appréciation dans la fixation du délai pour quitter le territoire, ou dans la décision de ne pas en fixer, doit être exercée dans le respect du principe de proportionnalité, ce qui exclut au demeurant toute automaticité ».

Qu'ainsi, la partie adverse doit prendre ses décisions tout en respectant le principe de proportionnalité. Qu'en l'espèce, en date du 11 octobre 2023, le requérant a été arrêté parce qu'il travaillait de manière illégale.

Qu'aucun élément dans son dossier ne démontre le risque de fuite.

Qu'il vit à la même adresse depuis plusieurs années et que sa présence sur le territoire belge se justifie du fait que sa vie est en danger dans son pays d'origine.

Que la partie adverse n'a nullement pris ces critères en considération avant de prendre une décision.

Que la partie adverse n'a pas examiné avec soin et impartialité l'ensemble des éléments pertinents du dossier."

4.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de genomen beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek) is getroffen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, 8° en 13°, en 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bevat de bestreden akte hieromtrent ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten om de volgende redenen:

- 1) De verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie (cf. artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet);
- 2) De verzoeker werd betrapt op feiten van zwartwerk en hij bezit hiervoor geen arbeidskaart of *single permit* (cf. artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet);
- 3) De verzoeker is het voorwerp van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf, waarna de weigeringsbeslissingen die ten aanzien van de verzoeker werden getroffen concreet worden gespecificeerd (cf. artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet).

De vaststellingen inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 8° en 13°, van de Vreemdelingenwet wordt door de verzoeker op zich niet betwist. De verzoeker toont op dit punt ook niet aan dat de motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de voormelde bepalingen.

Verder wordt in de bestreden akte ook uitdrukkelijk gemotiveerd over de verklaringen van de verzoeker: zo verklaarde hij niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst omdat hij homoseksueel zou zijn. Hieromtrent licht de verweerder toe dat deze elementen reeds beoordeeld werden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming van 1 september 2016, waaruit is gebleken dat er niet is voldaan aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De gemachtigde geeft uitdrukkelijk te kennen dat hieruit kan worden afgeleid dat een terugkeer naar Kameroen geen schending van

artikel 3 van het EVRM inhoudt. De gemachtigde stipt tevens aan dat de verzoeker niet verklaart medische problemen te hebben, noch een gezinsleven of minderjarige kinderen in België, zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk is gemaakt.

De verzoeker dwaalt dan ook waar hij lijkt voor te houden dat in de bestreden akte geen motieven zijn opgenomen waaruit blijkt dat de verweerder zich heeft vergewist van verzoekers concrete situatie in het licht van de door de artikelen 3 en 8 van het EVRM geboden bescherming.

De Raad stelt voorts vast dat in de bestreden akte ook de specifieke motieven worden weergegeven op grond waarvan de gemachtigde heeft besloten om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Ter zake wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De verweerder licht verder ook feitelijk toe waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sinds 2020 op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, nadat betrokkene een ‘niet in aanmerkingname’ betekend gekregen heeft wat betreft zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.11.2017 dat hem betekend werd op 24.11.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, blijkt aldus dat in de bestreden akte wel degelijk voorzien wordt in een concrete motivering aan de hand van de criteria inzake het risico op onderduiken. De verzoeker maakt niet duidelijk waarom de hieromtrent opgegeven motieven niet afdoende zouden zijn om hem toe te laten zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De in dit kader aangevoerde schending van artikel 74/14, §3, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet is overigens niet dienstig nu de bestreden verwijderingsmaatregel niet is getroffen in toepassing van deze bepalingen.

De bestreden akte bevat voorts ook de feitelijke en juridische motieven op grond waarvan werd besloten om de verzoeker naar de grens te doen terugleiden. Zo wordt duidelijk gesteld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en wordt nogmaals herhaald waarom er een risico op onderduiken is. De verzoeker licht niet toe in welk opzicht de opgegeven motieven inzake de beslissing tot terugleiding naar de grens niet afdoende zouden zijn.

De bestreden akte bevat derhalve een uitvoerige motivering in rechte en in feite, die specifiek van toepassing is op de situatie en de verklaringen van de verzoeker. Van een gestereotypeerde beslissing is dan ook geen sprake.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Ook een korte motivering kan een afdoende motivering vormen, te meer waar de verweerder in principe met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen wanneer de betrokken vreemdeling niet over de vereiste documenten beschikt.

Aldus kunnen de motieven, die de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens onderbouwen, op eenvoudige wijze in de bestreden akte worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. De verzoeker beroept zich tevens op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarborgt het recht op behoorlijk bestuur, en het verzekert het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het kan niet worden betwist dat bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel uitvoering werd gegeven aan het Unierecht en dat deze maatregel eveneens moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoeker op 9 november 2023, dit is op dezelfde dag en vlak voorafgaand aan het moment waarop de thans bestreden verwijderingsmaatregel werd getroffen, werd gehoord door J. D., agent van de politiezone Zaventem. Uit het "*administratief rapport: illegaal verblijf*" dat door J. D. werd opgesteld, blijkt dat de vaststellingen van de politie niet beperkt zijn tot de betrapping op heterdaad wegens zwartwerk, maar dat ook het illegaal verblijf van de verzoeker in België werd vastgesteld. De verzoeker werd blijkens dit verslag geïnformeerd over zijn administratieve situatie, namelijk zijn onwettig verblijf in België, en aan de verzoeker werd tevens uitdrukkelijk gevraagd naar zijn redenen om niet terug te keren naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij een asielaanvraag heeft ingediend. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker in zijn enig middel betoogt, werd er blijkens de stukken van het administratief dossier voorafgaand aan het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel ook een formulier opgesteld waarin de verklaringen van de verzoeker werden genoteerd. Bij het voormelde "*administratief rapport: illegaal verblijf*" is immers een "*formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*" gevoegd. Hieruit blijkt dat aan de verzoeker tijdens zijn gehoor door de politie de volgende vragen werden gesteld:

- 1) Sinds wanneer bent u in België;
- 2) Waarom bent u in België;
- 3) Hebt u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd;
- 4) Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland / naar het land waar u een asielaanvraag indiende met name Spanje;
- 5) Werden uw vingerafdrukken reeds in een ander Europees land genomen;
- 6) Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland, zo ja, welke ziekte;
- 7) Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft of kinderen in België, zo ja, wie;
- 8) Heeft u familie in België;
- 9) Heeft u familie in uw herkomstland.

Voorts werd aan de verzoeker, in het kader van de betrapping op heterdaad wegens zwartwerk, blijkens het "*administratief rapport: illegaal verblijf*" tevens gevraagd of hij het slachtoffer is van een misdrijf en of hij een klacht wenst in te dienen.

De verzoeker dwaalt derhalve waar hij beweert dat hem slechts twee vragen (over zijn gezondheid en familie in België) werden voorgelegd.

De verzoeker heeft in antwoord op de voormelde vragen een aantal verklaringen afgelegd. Zo verklaarde hij onder meer dat hij politieke problemen heeft omdat hij homoseksueel is, dat hij niet lijdt aan een ziekte, en dat hij geen familieleden, kinderen of partner heeft in België. In de bestreden akte wordt over deze verklaringen uitdrukkelijk gemotiveerd in het licht van de door de artikelen 3 en 8 van het EVRM beschermde grondrechten. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat de verzoeker omtrent zijn persoonlijke situatie niet in staat was om mee te delen wat hij wou meedelen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker net voorafgaand aan het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel wel degelijk werd gehoord en de kans heeft gehad om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht kan derhalve niet worden aangenomen.

4.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden akte opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van deze algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering zoals *in casu*. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt een individueel onderzoek op waarbij wordt nagegaan of de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten de concrete gezins- en/of familiale situatie en de gezondheidstoestand van de betrokkenen niet dermate in het gedrang brengt dat de grondrechten van de betrokkene zijn aangetast.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden niet worden gelezen dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te worden gehouden met het privéleven van de betrokken vreemdeling.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleden, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé-, familie- of gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Waar de verzoeker in de uiteenzetting van zijn enig middel vaagweg verwijst naar een privéleven in België, merkt de Raad op dat de verzoeker nalaat concreet te duiden welke hechte banden hij precies zou hebben

ontwikkeld met en in de Belgische samenleving. Een daadwerkelijk privéleven in België is dan ook niet aangetoond. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoeker deze of gene banden met België hoe dan ook sinds 2017 slechts verder in België kon ontwikkelen doordat hij in weerwil van het aan hem opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten verder op illegale wijze in België heeft verbleven. De verzoeker kon dan ook geen rechtmatige verwachting koesteren dat hij in België een privéleven kon ontwikkelen.

De Raad benadrukt dat het EHRM in zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hier in het voorliggende geval anders over zou moeten worden geoordeeld.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel een onevenredige belemmering zou uitmaken van enig daadwerkelijk bestaand en beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat het beweemde familieleven betreft, wijst de Raad erop dat de verzoeker tijdens de uitoefening van zijn hoorrecht van 9 november 2023 heeft verklaard geen familie, partner of kinderen te hebben in België. Het kan de verweerder dan ook niet worden verweten geen concrete 'fair balance'-toets inzake het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven te hebben doorgevoerd.

In de uiteenzetting van het enig middel laat de verzoeker bovendien na om zijn beweemde familieleven te verduidelijken. Hij licht nergens toe welke familieleden hij precies heeft in België of elders. De verzoeker toont niet aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel een onevenredige belemmering vormt voor enig daadwerkelijk in België (of de staten die het Schengenacquis toepassen) beleefd gezins- of familieleven dat door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd.

In de mate dat de verzoeker erop alludeert dat artikel 8 van het EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat het ook het respect voor het privéleven omhelst, herhaalt de Raad dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat deze banden dermate hecht zijn dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De verzoeker toont derhalve niet aan dat hij een privéleven in België heeft waaromtrent de gemachtigde een concrete belangenafweging diende door te voeren bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel. Op dit punt wordt dus geen relevant gegeven in het licht van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt dat door de gemachtigde in aanmerking diende te worden genomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden aangetoond met een begin van bewijs. De verzoeker moet op concreet onderbouwde wijze doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM, zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, blijkt dat de verweerder wel degelijk heeft onderzocht of de verwijdering in overeenstemming is met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Hieromtrent wordt immers als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar land van herkomst omdat hij homoseksueel zou zijn. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 01.09.2016. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

Deze vaststellingen stroken met de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt uit 's Raads arrest nr. 194 906 van 13 november 2017, waarmee het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen, dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid.

De verzoeker beperkt zich voorts tot de loutere en bijzonder vage bewering dat hij vervolgingen heeft ondergaan en vreest te zullen ondergaan in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Dergelijke algemene en vage beweringen volstaan in geen geval om aan te tonen dat de verzoeker bij terugkeer naar Kameroen een behandeling dreigt te ondergaan die strijdig is met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

Wat betreft het risico op onderduiken, wordt in de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

"□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sinds 2020 op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, nadat betrokkene een 'niet in aanmerkingname' betekend gekregen heeft wat betreft zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.11.2017 dat hem betekend werd op 24.11.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien *"er een risico op onderduiken bestaat"*.

Artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoeker geen vrijwillige uitvoeringstermijn te verlenen (onder meer) wegens het risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *"11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken."* Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn dat het *"risico op onderduiken"* definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderingsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St.* Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18). Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *"actueel en reëel"* moet zijn en dat het *"na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria (wordt) vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval."*

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

(...)”

Uit de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, komt duidelijk naar voor op welke wettelijke criteria én op welke concrete vaststellingen de verweerder zich heeft gesteund om vast te stellen dat er in hoofde van de verzoeker een risico op onderduiken bestaat. Door enkel te stellen dat hij werd betrap op zwartwerk, dat hij reeds jaren op hetzelfde adres woont en dat hij in België is omdat hij vreest voor zijn leven in zijn land van herkomst (hetgeen echter reeds door de Raad werd weerlegd in het arrest nr. 194 906 van 13 november 2017), toont de verzoeker niet aan dat het risico op onderduiken, gelet op de vaststellingen en de criteria die de verweerder heeft gehanteerd, niet naar recht en rede is verantwoord. De bewering dat de verzoeker jaren op eenzelfde adres heeft verbleven en het gegeven dat hij werd betrap op zwartwerk, doen geen afbreuk aan de in de bestreden akte opgenomen pertinente vaststellingen die verband houden met de wettelijk voorziene criteria. Het komt de Raad, gelet op de pertinente vaststellingen in de bestreden akte, niet onredelijk voor te besluiten dat er in verzoekers geval een risico op onderduiken is.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker geen schending heeft aangetoond van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van de artikelen 74/13 of 74/14 van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt een schending van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftientig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE